

starosta však nemůže pokládán býti za onu veřejnost, jež předpisem §u 53 zákona má býti chráněna. I když se připustí, že předpisem, o nějž jde, má býti chráněno obecenstvo proti klamu o jméně původcově, nelze přehlédnouti, že zákon ohledně objektu úmyslu klamati v §u 53 pův. zák. nerozlišuje. I § 35 stavebního řádu stanoví, že plány, jež mají býti stavebnímu úřadu ku schválení předloženy, podepsati jest stavbyvedoucím, jich zhotoviteli, není-li s tímto totožný a pánem stavby. Tím dostatečně zdůrazněn jest zájem stavebního úřadu, by pravého zhotovitele plánů poznal. K tomu přistupuje, že, jak již výše podotknuto, klamáním stavebního úřadu, klamány býti mohou i kruhy širší, jež prostřednictvím osob, předloženými stavebními plány úředně zaměstnaných o nepravém označení původcovu mohou zvědět. Zřejmě tudíž došel nalézací soud ke zjištění chybičího úmyslu klamati jen příliš úzkým výkladem toho zákonného požadavku. Podle toho bylo napadený rozsudek k odůvodněné stížnosti veřejného obžalobce také ve výroku, osvobozujícím obžalovaného ve směru §u 53 zák. pův. zrušiti jako zmatečný. Ježto však soud zrušovací nenalézá v rozsudku zjištěny skutečnosti, jež by mu umožňovaly ve věci samé rozhodnouti, zejména úmysl klamati, bylo věc též v tomto směru vrátiti do první stolice k opětnému projednání a rozsouzení.

Čís. 2057.

Náklady dopravy poraněného k lékaři patří k nákladům léčebním, je-li taková doprava okolnostmi odůvodněna (§ 152 tr. zák., § 1325 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Zm I 462/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 11. května 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §u 152 tr. zák. a nevyhověl jeho odvolání z výroku o soukromoprávních nárocích. V otázce, o níž jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Obžalovaný se odvolal z výroku o soukromoprávních nárocích, tvrdě, že nebyly prokázány co do své účelnosti a důvodnosti. Zejména prý není odůvodněno přisouzení náhrady za povoz k lékaři, protože poškozený mohl dobře choditi, a bolestné 300 Kč prý bylo přisouzeno nepravem a bezdůvodně vysoko. Než poraněný má zákonný nárok na náhradu léčebních útrat a bolestného (§ 1325 obč. zák.). Náklady dopravy poraněného k lékaři patří k nákladům léčebním, je-li taková doprava okolnostmi odůvodněna. V tomto případě bylo odůvodněno dopravit poškozeného povozem k lékaři, protože byl těžce poraněn. Výši bolestného mohl soudce ustanoviti podle volného uvážení (§ 272 c. ř. s.), maje pro ně dostatečný základ ve znaleckém posudku. Přisouzené bolestné není nikterak přemrštěným se zřetelem na intenzitu poranění. Od-

volání proti prisouzení ostatních soukromoprávních nároků odůvodňuje stěžovatel pouhým popřením jejich účelnosti a důvodnosti, neuváděje bližších okolností. Nelze seznati, v čem ony vady spatřuje. Odvolání v tomto směru není odůvodněno. Proto mu nebylo vyhověno.

Čís. 2058.

Zločin veřejného násilí ve smyslu §u 87 tr. zák.

Zjištění, že pachatel předsevzal ze zlomyslnosti jednání, z něhož mohlo vzejítí nebezpečství pro život atd., zahrnuje v sobě též zjištění skutečného způsobení nebezpečství §u 85 b) tr. zák.

§ 87 tr. zák. nečiní rozdíl mezi nebezpečstvím blízkým a vzdáleným.

V subjektivním směru se vyhledává, by pachatel, věda, že z určitého činu může vzniknouti některé z nebezpečství §u 85 b) tr. zák., přece úmyslně takový čin předsevzal.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm I 288/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká, že ve výroku rozsudku schází zjištění podstatného znaku skutkové podstaty zločinu podle §u 87 tr. zák., totiž znaku způsobení některého z nebezpečství §u 85 b) tr. zák. Tuto vadu rozsudku, jež by mohla zakládati zmatečnost podle §u 260 tr. ř., bylo by lze uplatňovati důvodem zmatečnosti podle §u 281 č. 3 tr. ř. Tohoto formálního důvodu zmatečnosti však stížnost neuplatňuje a z úřední povinnosti nelze k němu přihlížeti. Výtku, že není ani ve vlastním výroku rozsudku ani v rozhodovacích důvodech zjištěn onen podstatný znak objektivní skutkové podstaty zločinu, lze zkoumati toliko s hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čis. 9 a) tr. ř., jehož se zmateční stížnost v tomto směru dovolává. Napadený rozsudek zjišťuje, jak stížnost sama připouští, ve výroku a v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný předsevzal ze zlomyslnosti jednání, z něhož mohlo vzejítí nebezpečí života, zdraví a tělesné bezpečnosti lidem a ve větší míře pro cizí majetek. Toto zjištění zahrnuje v sobě též zjištění skutečného způsobení nebezpečství §u 85 b) tr. zák., neboť, kdo předsevzal jednání, z něhož mohlo vzejítí, nebo jak rozhodovací důvody uvádějí, z něhož snadno mohlo vzejítí nebezpečství pro právní statky, v úvahu zde přicházející, způsobil již, jak plyne z povahy věci, do jisté míry konkrétní nebezpečství pro tyto statky. Skutečnost, že v takovém případě běží jen o způsobení vzdálenějšího nebezpečství, jest bezvýznamnou, ježto § 87 tr. zák. nečiní rozdíl mezi nebezpečstvím blízkým a vzdáleným. Výtku dlužno tudíž označiti jako neodůvodněnou.